

OBRAVNAVANJE GLAGOLSKEGA VIDA V TOPORIŠIČEVIH DELIH

Aleksandra Derganc

Filozofska fakulteta, Ljubljana

UDK 811.163.6'367.625:929Toporišič J.

V prispevku je opisano obravnavanje kategorije glagolskega vida v delih Jožeta Toporišiča. Opozorjeno je, da je Toporišičeva opredelitev te kategorije kot privativne opozicije med dovršnikom in nedovršnikom, pri čemer je dovršnik zaznamovan z omejenostjo glagolskega dejanja, ter izločitev kategorije vrste glagolskega dejanja iz vidskega nasprotja v skladu z mednarodnimi aspektološkimi dognanji.

slovenski glagolski vid, vrste glagolskega dejanja, Jože Toporišič

In the paper the approach to the Slovene verbal aspect in the works of Jože Toporišič is described. Toporišič defined the category of verbal aspect in Slovene as a privative opposition between the perfective and imperfective verbs, the perfective being marked for boundedness of the verbal action. He also introduced the concept »vrsta glagolskega dejanja« (Aktionsart) into Slovene grammar. Both was in accordance with the predominant current approaches in Slavic aspectology.

Slovene verbal aspect, Aktionsart, Jože Toporišič

1

V prispevku bi se rada posvetila vprašanju, kako je Jože Toporišič obravnaval kategorijo glagolskega vida v slovenščini, hkrati pa ponekod njegovo obravnavo povezala z obravnavo vida v ruski aspektološki literaturi.

2

Toporišič se je posebej vidski problematiki posvetil v članku *O aspektnih premenah v slovenskem knjižnem jeziku* (1959/1960). V tem prispevku je izhajal iz obravnave glagolskega vida v slovnici štirih avtorjev. V njej je nasprotje med dovršnostjo in nedovršnostjo opisano kot nasprotje med trenutnim ali enkratnim in trajajočim ali ponavljajočim se dejanjem. Dovršni glagoli so lahko trenutno, začetno in končno dovršni, nedovršni glagoli so trajni ali ponavljalni (Bajec idr. 1964: 203).

2.1

Toporišič opozarja, da je razlikovanje med trajnimi in ponavljalnimi glagoli ali med trenutno, začetno in končno dovršnimi glagoli nejasno, veliko glagolov ima – odvisno od konteksta – lahko bodisi ta bodisi oni pomen (npr. *zakaj pa danes hodiš tako hitro? proti kam pa hodiš vsako jutro?*).

2.2

Ko Toporišič razpravlja o dvovidskih glagolih, načne več vprašanj. Nadvse zanimiva je pripomba, da bi pri dvovidskih glagolih lahko menili, da taki glagoli pravzaprav sploh nimajo vida, prav tako kot glagoli v mnogih drugih indoevropskih jezikih, ki ne poznajo kategorije glagolskega vida. Ta položaj imenuje nevtralizirani glagolski vid. Tu naj opozorim, da tudi za stosl. velja, da so bili mnogi glagoli anaspektualni (Derganc 2015).

2.3

Dalje Toporišič piše: »Prav tako so nekaj posebnega tudi primeri, ko določen glagol spremeni svoj vid samo v posebnih glagolskih okoliščinah. Tak primer se navaja v naših slovnica, ko se trajnost dejanja ponazarja s primerom *pišem nalogo*, dovršnost pa s preteklim časom: 'Nesrečnež, kaj si storil, si jo res tako *pisal!*'« (Toporišič 1959/1960: 200) Tako rabo nedovršnika s pomenom celovitega, zaključenega dejanja ruska aspektologija imenuje *obščefaktičeskoe značenie* ali *obščefaktičeskoe upotreblenie* (обобщенно-фактическое, обще-фактическое употребление; Вондарко, Bulanin 1967: 57). Taka raba je znana tudi v slovenščini, je pa bolj omejena kot v ruščini (Plotnikova 1998; Derganc 2003, 2006, 2010a). M. Merše (1995: 47) je zanj uporabila izraz posplošeno-dejanska raba. Gre za eno od specifičnih rab oz. pomenov nedovršnika, v takih primerih nedovršnik izraža le, da se je dejanje zgodilo, ne spremeni se pa nedovršnik v dovršnik. So pa taki zgledi, ko nedovršnik lahko nadomesti dovršnik, v slavistični aspektologiji dokaz, da je nedovršnik proti dovršniku nemarkiran.

2.4

Presenetljiva je Toporišičeva omemba: »Naj omenim še dialektične primere, kjer pretekli čas povzroča spremembo ponavljalnega glagola v dovršnega: Kje si pa bila? – Koscem sem *nosila* jesti (pomeni *sem zanesla jesti*). Ali: Od kod pa, od kod? – H kovaču *sem hodil*, pa zaman. Dejanje je v obeh primerih enkratno, hkrati je pa dovršno.« (Toporišič 1959/1960: 201) V navedenih zgledih takoj prepoznamo tako rabo glagolov neusmerjenega premikanja, kot je značilna za ruščino. V ruščini je eden od pomenov glagolov neusmerjenega premikanja *pot tja in nazaj, opraviti neko pot*: *Утром я ходила к врачу*. 'Zjutraj sem bila pri zdravniku.' Take rabe v sodobni slovenščini nisem zasledila (Jakopin 1971: 6; Sever, Derganc 2006: 126), Toporišičeva dva zgleda pa prinašata prav tako rabo. Če kje taka raba še obstaja, je to gotovo zanimiv podatek za preučevanje glagolov premikanja v slovenščini. Ta zgled Toporišič navaja tudi v kasnejših delih, npr. v *Slovenski slovnici* (Toporišič 2000: 351).

2.5

Dalje Toporišič (1959/1960: 201), sklicujoč se na Bezlajeve *Doneske*, omenja tudi zglede rabe *nesti*, *peljati* (spet glagolov premikanja), ko brezpredpanski nedovršnik izraža celovito, zaključeno dejanje: *nesi ga ven*, *pelji ga proč*, v pomenu 'odnesi ga ven, odpelji ga' (tudi v Bajec idr. 1964: 208). Glagoli premikanja imajo v slovanskih

jezikih nasploh veliko posebnosti (Jakopin 1971; Derganc 2014), v slovenščini je zanimiva dvovidskost osnovnega glagola premikanja *iti*, kaže, da se podobno obnašata tudi *nesti* in *peljati*. Čeprav obstajata predpanska dovršnika *ponesti*, *popeljati*, se lahko uporabljata v pomenu dovršnosti tudi brezpredpanska glagola, ki sta v tem pogledu podobna glagolu *iti*. Toporišičevi zgledi so razložljivi znotraj teh posebnosti.

2.6

Toporišič (1959/1960: 202) ob navajanju različnih vidskih dvojic pripominja: »Drugi razlog za nepopolnost našega obravnavanja teh pojavov tiči v nekako nedialektičnem postopku, v slovničarskem larpurlartizmu, ki se zadovoljuje s pojavom samim, ne briga ga pa dovolj njegova funkcija. Zanimamo se bolj za mehanične postopke, zato besede perfektiviziramo, ne da bi se ozirali na njihov pomen. Tako se nam večkrat zgodi, da ne ločimo pomenskih sprememb od vidskih [...]«. Tu Toporišič nedvomno govori o problemih, o katerih je v tem času razpravljalo veliko slavistov, torej o tem, da je treba ločiti tiste glagolske pare, ki se med seboj razlikujejo samo po vidskem pomenu, od tistih parov, kjer predpona doprinese k pomenu brezpredpanskega glagola tako veliko pomensko spremembo, da ne moremo več govoriti le o spremembi vida.

3

Naslednji prispevek, v katerem Toporišič obravnava glagolski vid, je *Poizkus modernejše obravnave glagolskih kategorij* (1967a). V tem prispevku sta dve pomembni novosti, skladni z razvojem mednarodne aspektologije: drugačna opredelitev nasprotja med dovršnostjo in nedovršnostjo ter uvedba *vrste glagolskega dejanja*.

3.1

Toporišič najprej opredeli nasprotje med dovršniki in nedovršniki: »Dovršni so tisti, ki podajajo dovršeno dejanje (*počiti*, *poplesati* [...]), nedovršni pa tisti, ki ne izražajo dovršnosti (*tepsti*, *poskakovati*).« V opombi Toporišič pripominja, da je tako gledanje zdaj splošno sprejeto (ne da bi navajal kakega avtorja) prav zato, ker nedovršni vendar kdaj lahko izražajo tudi dovršnost (npr. *nesi ga ven = odnesi ga in nesel je v mlin* (tja je namreč tudi *prinesel*) itn.). Ti zgledi za to, da v določenih kontekstih nedovršnik lahko nadomesti dovršnik, najbrž niso najustreznejši, saj gre za glagole premikanja, ki imajo, kot že omenjeno, precej posebnosti.

Toporišičeva opredelitev vida je v skladu s pogledi mednarodne aspektologije, ki razlaga glagolski vid v slovanskih jezikih kot slovnično kategorijo, temelječo na privativni opoziciji, v kateri je dovršni vid markiran. Pomenske značilnosti dovršnika različni avtorji različno opredeljujejo: celovitost, enkratnost, doseganje meje itn., včasih kot kombinacijo več lastnosti. Nemarkirani člen opozicije, torej nedovršnik, lahko v določenih okoliščinah nastopa tam, kjer gre za celovito, enkratno, zaključeno dejanje, npr. v posplošeno-dejanski rabi. Je pa rab, v katerih nedovršnik lahko ali celo mora nastopati tam, kjer gre za celovit dogodek, več v ruščini, ki sodi – glede na vidsko obnašanje – v vzhodno skupino slovanskih jezikov,¹ zato ni čudno, da se je taka opredelitev pojavila zlasti v ruski aspektologiji.

¹ Glej opombo 2.

3.2

Dalje je pomembna novost to, da Toporišič uvaja pojem in termin *vrsta glagolskega dejanja*. Ob novi opredelitvi nasprotja med dovršnostjo in nedovršnostjo namreč dodaja: »Kot se vidi, je iz kategorije glagolskega vida izločeno to, ali je glagol trajen ali ponavljalen, ali je začetno, končno ali trenutno dovršen, in kar bi jaz imenoval vrsta glagolskega dejanja (Aktionsart).« (Toporišič 1967a: 120)

Dalje poudari, da »je o čistih aspektnih premenah mogoče govoriti samo ob istih pomenih obeh členov«. Omenja tudi, da se mnoge dvojice glagolov, kjer glagola nista čisti vidski par, uporabljajo v besedilih kot nekakšni približni ali funkcionalni pari (npr. *kovati-podkovati, trošiti-potrošiti, klati-razklati*) (Toporišič 1967a: 122).

3.2.1

Sledi podpoglavje *Vrste glagolskih dejanj*. Zanimivo je, da tu Toporišič pravzaprav ne podaja definicije te kategorije, ampak kar našteva različne vrste glagolskih dejanj. Naštevajo pa naslednje skupine:

1. izvršitev dejanja – stanje po izvršitvi dejanja: *sedam-sedem-sedim*;
2. trajno-ponavljano dejanje: *nesem-nosim, grem-hodim*;
3. dvojice *rumeneti-rumeniti, oživeti-oživiti*;
4. dvojice *pijem-pojim, tečem-točim*;
5. dvojice *poslušam-čujem (slišim), gledam-vidim*.

Toporišič torej med vrstami glagolskih dejanj navaja pomenske skupine glagolov, ki so pomensko in včasih besedotvorno povezani, ne govori pa o z določeno pripono besedotvorno in pomensko povezanih skupinah, kot je npr. delimitativna skupina *poveseliti se, (malo) poležati, posedeti ...*, torej o skupinah, ki pri mnogih avtorjih tvorijo jedro vrst glagolskega dejanja (Isačenko 1960: 224 idr.; Bondarko, Bulanin 1967: 14 idr.).

3.3

Na prejšnjo obravnavo se navezuje Toporišičeva izjava, da je večina slovenskih glagolov enovidna, nekaj je dvovidskih, nekaj jih pa sploh nima vida: *moram, morem, maram, treba je, smem*. Ob slednjih namreč ni mogoče uporabiti faznih glagolov.

4

Ob tem Toporišičevem prispevku bi rada opozorila še na Jakopinov članek *K tipologiji slovenskega in ruskega glagola* (1966), ki ga Toporišič v *Poizkusu* (1967a) tudi enkrat citira. V njem namreč Jakopin umešča raziskovanje slovenskega glagolskega vida v mednarodni slavistični kontekst. Govori o teoretičnih dilemah pri raziskovanju slovanskega glagolskega vida in posebej o sodobnejših raziskavah v rusistiki.²

² Seveda je treba poudariti, na kar v svojih delih opozarja tudi Jakopin, da čeprav velja, da je aspektni mehanizem v slovanskih jezikih enak in da študije o vidu v drugih slovanskih jezikih lahko prispevajo k jasnejši podobi posebnosti slovenskega glagolskega vida, se je vendar treba zavedati, da imajo posamezni

Med jezikoslovci navaja Koschmiederja, Maslova, Isačenka in nekatere druge. Povzema razprave o problemih, povezanih z glagolskim vidom kot gramatično kategorijo in določanjem »čistih vidskih parov«, o pomensko praznih predponah in v tem kontekstu tudi, kolikor mi je znano, prvi pri nas govori o *vrstah glagolskega dejanja* (nem. *Aktionsart*, rus. *способ glagol'nogo dejstva*, češ. *způsob slovesného děje*), vendar to kategorijo poimenuje *notranji ustroj glagolskega dejanja*. Pri obravnavi tega pojma precej natančno povzema Isačenka³ in po njem povzema tele vrste glagolskega dejanja (Isačenkovi ruskim zgledom dodaja slovenske): ingesivnost (*spregovoriti*), evolutivnost (*razgovoriti se*), delimitativnost (*poveseliti se*), rezultativnost s številnimi inačicami, semelfaktivnost (*mahniti*) in razne vrste iterativov. Pojasni, da začetno, končno in trenutno dovršni glagoli ter ponavljalni glagoli sodijo k vrstam glagolskega dejanja in ne k vidu. Od tu Jakopin (1966: 180) preide k definiciji glagolskega vida: »Ko smo notranji ustroj glagolskega dejanja [torej *vrsto glagolskega dejanja*, op. A. D.] tako ločili od aspekta, lahko vidimo v dovršnosti le celovitost in zaključenost dejanja, nasprotno pa imperfektivnost teh dveh prvin nima.«

5

Vrnimo se k Toporišičevemu obravnavanju glagolskega vida. V *Slovenskem knjižnem jeziku 3* (1967b) pretežno povzema obravnavo iz *Poizkusa modernejše obravnave glagolskih kategorij* (1967a).

6

V *Slovenski slovnici* (1976)⁴ Toporišič definira glagolski vid podobno kot v *Poizkusu* (1967a) in dodaja, da je vid kategorija omejenosti glagolskega dogodka. Prvič tudi naletimo na strukturalno izrazoslovje – nedovršniki so proti dovršnikom nezaznamovani, saj jih lahko v nekaterih primerih rabimo namesto njih. Možnost nadomeščanja dovršnika z nedovršnikom razširi še na velelnik (*Ne odpiraj vrat = ne odpri vrat*), za posplošeno-dejansko rabo pa navaja ustreznejše zglede, npr. *Ta sod je delal res dober sodar* – mišljeno 'napravlil'. Zgled je ustreznejši, ker je *delal* nedvomno nedovršnik.

6.1

Dalje Toporišič piše, da so slovenski glagoli načeloma ali dovršni ali nedovršni, nekateri pa so dvovidski. O glagolih brez vida torej ne govori več, glagole *morati*, *smeti*, *moči* označi za vrsto glagolskega dejanja in za nedovršne. Posebej omenja glagole brez vidskega para, med nedovršniki glagole stanja (*sedeti*, *ležati*, *stati*, *imeti*),

jeziki svoje posebnosti. Zato je treba biti pri opisovanju vidskih fenomenov v različnih slovanskih jezikih previden in ločiti skupne lastnosti od posebnih. V zadnjih desetletjih je v slavistiki priznано, da glede vidskega obnašanja v slovanskih jezikih obstajata dve skupini: zahodna, kamor s češčino, slovaščino in lužiškima srbščinama sodi slovenščina, ter vzhodna, kamor sodijo vzhodnoslovanski jeziki in bolgarščina. Ostali jeziki predstavljajo prehodne tipe (Dickey 2000; o tem Derganc 2010b).

³ Isačenko za vrsto glagolskega dejanja uporablja termin *soveršaemost'* (совершаемость; Isačenko 1960: 209 idr.).

⁴ Tu citiram po 4. izdaji iz leta 2000.

glagole enovitega dejanja (*delati, iti, čakati ...*), med dovršniki pa trenutne (*počiti, pokniti, jekniti*) ter nekatere predpanske z manj konkretnimi predponami (*omladiti, napisati, zakrpati, skuhati ...*). Pri slednjih lahko manjkajočo nedovršno vzporednico opišemo ali izrazimo z nepredpanskim nedovršnikom (v besedilu gre za očitno napako, saj je zapisano »dovršnikom«), npr. *podkovati-kovati*, in se tako izrazimo bolj ali manj približno (Toporišič 2000: 348–351).⁵

6.2

V podglavju *Vrste glagolskih dejanj* (Toporišič 2000: 351–353) ni definicije tega pojma. Iz naštetih vrst pa je ponovno razvidno, da pojmuje Toporišič ta pojem zelo široko, tako v smislu le pomenskih kot tudi pomensko-besedotvornih skupin. Poleg vrst, ki jih je navedel v *Poizkusu* (1967a) in *Slovenskem knjižnem jeziku 3* (1967b), Toporišič navaja še vrsto drugih, nekatere teh skupin so pomenske, nekatere pa poleg tega še formalno označene (s predpono, pripono ali pa obojim). Omenja npr. trajne in ponavljalne glagole (*nesti, iti oz. skakati, sedati*), glagole delnosti s sopomenom 'malo' (*pošepavati, podrhtevati*), glagole, ki pomenijo začetek dejanja (*zaiigrati, zapeti ...*), kratkotrajnost (*poležati, posedeti, počakati ...*), trenutnost (*počiti, mahnuti, suniti ...*), manjšalnost (*pokniti, blisniti, hlipniti ...*). Dalje govori o glagolih dejanja (*vrniti se, iskati*), stanja (*viseti*) in poteka (*rasti, razpadati*). Dejansko različni avtorji to kategorijo pojmujejo različno, vendar po navadi formalno označene in neoznačene vrste ločujejo med seboj (npr. Bondarko, Bulanin 1967: 13 idr.; Isačenko 1960: 301). V ruski akademski slovnici (Švedova idr. 1982: 585 idr.) so vrste glagolskega dejanja pojmovane v ožjem smislu, kot pomensko-besedotvorne skupine glagolov, v katerih so pomeni brezpredpanskih glagolov prek pripon modificirani. Pomembno je, da so modifikacije pomena vselej izražene formalno prek pripon, npr. *zanemь* kot začetna vrsta glagolskega dejanja.

Seveda je treba omeniti, da tudi avtorji, ki pojmujejo vrste glagolskega dejanja v ožjem pomenu, še daleč niso enotni v njihovem številu ali tipu in da smo tu na področju precejšnje arbitrarnosti. Poleg tega je seveda treba omeniti, da se slovanski jeziki glede vrst glagolskega dejanja, predpon, ki jih tvorijo, in produktivnosti posameznih predpon razlikujejo. Na vlogo predpanskih obrazil pri tvorjenju vrst glagolskega dejanja opozarja A. Vidovič Muha (1993: 162), tako razvršča glagole v svoji raziskavi glagolov v slovenskem knjižnem jeziku 16. stol. M. Merše (1995: 286–313).

7

V *Enciklopediji slovenskega jezika* (1992) so gesla, ki zadevajo glagolski vid (glagolski vid, dovršnost, nedovršni glagol, nedovršnost, vrste glagolskih dejanj) skladna z obravnavo v *Slovenski slovnici*.

⁵ Prim. novo obravnavo tega problema pri Krvini (2015), ki razširi pojem vidskega para v »vidsko razmerje«.

8

Sklenimo: Toporišič se ni posebej ukvarjal s slovenskim glagolskim vidom, vendar je v svojih delih sledil mednarodni slavistiki. Od prvotne definicije glagolskega vida, povzete po slovnici štirih avtorjev, je prešel k definiciji kategorije glagolskega vida kot privativne opozicije, kjer je dovršnik zaznamovani člen. Iz območja glagolskega vida je izvzel pojave, ki jih je mednarodna slavistika poimenovala vrste glagolskega dejanja, pojmoval pa jih je v najširšem smislu, kot pomenske skupine glagolov, med katere pa je uvrstil tako formalno nezaznamovane kot zaznamovane skupine glagolov.

Literatura

- BAJEC, Anton, KOLARIČ, Rudolf, RUPEL, Mirko, ²1964: *Slovenska slovnica*. Ljubljana: DZS.
- BONDARKO, Aleksandr Vladimirovič, BULANIN, Lev L'vovič, 1967: *Russkij glagol*. Leningrad: Prosveščenie.
- DERGANC, Aleksandra, 2003: Nekaterne razlike v rabi dovršnega oz. nedovršnega vida v ruščini in slovenščini. *Zbornik referatov za trinajsti mednarodni slavistični kongres. Slavistična revija* 51. 67–79.
- DERGANC, Aleksandra, 2010a: Še nekatere razlike v rabi glagolskih vidov v ruščini in slovenščini. *Slavistična revija* 58/1. 73–80.
- DERGANC, Aleksandra, 2010b: Dve zanimivi obravnavi razlik v kategoriji glagolskega vida v slovenskih jezikih. Vojko Gorjanc, Andreja Žele (ur.): *Izzivi sodobnega jezikoslovja* (Zbirka Razprave FF). Ljubljana: Znanstvena založba Filozofske fakultete. 187–193.
- DERGANC, Aleksandra, 2014: Še o glagolih premikanja v ruščini in slovenščini. Ada Vidovič Muha, Andreja Žele (ur.): *Prostor v jeziku in jezik v prostoru = Space in language and language in space. Slavistična revija* 62/3. 345–351.
- DERGANC, Aleksandra, 2015: Glagol determinirovanogo dviženija 'iti' v slovenskom jazyke. Micusi Kitadžë (ur.): *Aspektual'naja sematičeskaja zona: tipologija sistem i scenarii diahroničeskogo razvitija: sbornik statej V Meždunarodnoj konferencii Komisii po aspektologii Meždunarodnogo komiteta slavistov, Kioto, 13–15 nojabrja 2015 g.* Kioto: Universitet Kioto Sangë. 73–77.
- DICKEY, Stephen M., 2000: *Parameters of Slavic Aspect. A Cognitive Approach*. Stanford; California: Center for the Study of Language and Information.
- ISAČENKO, Aleksandr, 1960: *Grammatičeskij stroj russkogo jazyka v sopostavlenii s slovackim. Morfologija. Čast' vtoraja*. Bratislava: Izdatel'stvo slovackoj Akademii nauk.
- JAKOPIN, Franc, 1966: K tipologiji slovenskega in ruskega glagola. *Jezik in slovstvo* 11/6. 176–182.
- JAKOPIN, Franc, 1971: Glagoli premikanja v slovenščini in ruščini. Jože Toporišič, Alenka Logar Pleško: *VII. seminar slovenskega jezika, literature in kulture*. 1–12.
- KRVINA, Domen, 2015: *Glagolski vid v sodobni slovenščini. Doktorska disertacija*. Ljubljana: Filozofska fakulteta.
- MERŠE, Majda, 1995: *Vid in vrstnost glagola v slovenskem knjižnem jeziku 16. stoletja*. Ljubljana: SAZU.
- OREŠNIK, Janez, 1994: *Slovenski glagolski vid in univerzalna slovnica*. Ljubljana: SAZU.
- PLOTNIKOVA, Ol'ga Sergeevna, 1998: Problemy sopostavitel'nogo izučeniija slavjanskogo vida v diahronii. Marina Jur'evna Čertkova (ur.): *Tipologija vida. Problemy, poiski, rešenija*. Moskva: Škola »Jazyki russkoj kul'tury«. 364–370.
- SEVER, Jože, DERGANC, Aleksandra, 2006: *Ruska slovnica po naše*. Ljubljana: Cankarjeva založba.
- ŠVEDOVA, Natalija Jul'evna idr. (ur.), 1982: *Russkaja grammatika I*. Moskva: Nauka.
- TOPORIŠIČ, Jože, 1960: O aspektnih premenah v slovenskem knjižnem jeziku. *Jezik in slovstvo* 5/7. 198–204.

- TOPORIŠIČ, Jože, 1967a: Poizkus modernejše obravnave glagolskih kategorij. *Jezik in slovstvo* 12/4. 117–127.
- TOPORIŠIČ, Jože, 1967b: *Slovenski knjižni jezik 3*. Maribor: Obzorja.
- TOPORIŠIČ, Jože, 1992: *Enciklopedija slovenskega jezika*. Ljubljana: Cankarjeva založba.
- TOPORIŠIČ, Jože, 2000: *Slovenska slovnica*. Maribor: Obzorja.
- VIDOVIČ MUHA, Ada, 1993: Glagolske sestavljenke – njihova skladenjska podstava in vezljivostne lastnosti. *Slavistična revija* 41/1. 161–192.